

THE NEW YORK TIMES BESTSELERIS
PRIVALOTE PERSKAITYTI ŠI TRILERĮ...
VELNIŠKAI GENIALUS!
STEPHEN KING

YDINGAS RATAS

PSIHOLOGINIS
TRILERIS

SARAH
PINBOROUGH

baltos lankos

Sarah Pinborough

Ydingas ratas

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rita Vidugirienė

baltos lankos

Adelė

Jau seniai pamiršau, ką reiškia jaustis laimingai. Nes taip ilgai viskas sukosi apie Deivido laimę – kaip jam padėti įveikti slogias nuotaikas, kaip įtikinti jį liautis gėrus, kaip priversti jį mane mylėti, – jog mano pačios laimė kažkuriuo tarpsniu tiesiog ėmė ir atbuko. Netgi turėdama Deividą, nesijaučiu laiminga. Ir jau nebetikėjau, kad tai įmanoma.

Bet dabar širdyje kažkas džiaugsmingai sproginėja. Ryškaus džiaugsmo pliūpsniai. Dabar turiu Luizą. Naują paslaptį. Ji juokinga ir skvarbaus proto. Gaivaus oro gūsis po sausos bei nuobodžios gydytojų žmonių draugijos. Ji gražesnė nei jai pačiai atrodo, o jos apvalumai tik išryškina nuostabią figūrą. Ne liesa ir ne berniokiška kaip aš, bet gundanti ir moteriška. Tačiau kartu ji labai stipri, gebanti juoktis iš savo gyvenimo įvykių, dėl kurių kiti žmonės tikėtusi užuojautos ar gailėsčio. Ji tikrai žavinga.

Viena akimi peržiūriu skardinėles su dažais miegamojo sienoms – įvairūs žalios atspalviai įspūdingais pavadinimais. „Pale Eau de Nil“, „Vert de Terre“, „Tungate Green“, „Olive Smoke“. Vien iš pavadinimo niekad neatspėsi spalvos. Man jos visos patinka. Sudėtos į vieną liniją, jos puikiai atspindėtų visą miško medžių lapų paletę. Bet man niekaip nesiseka išsirinkti pagrindinės, mintys taip įkyriai sukasi apie dalykus, kuriuos galėtume nuveikti drauge su Luiza, jog negaliu susitelkti į dekorą.

Luiza dirba tik tris kartus per savaitę. Tad lieka daugybė laiko mergaičių reikaliukams. Galbūt sporto salei. Žinoma. Galiu

padėti jai numesti šiek tiek nereikalingo svorio ir sustandinti kūną. Galbūt įkalbėsiu ją mesti rūkyti. Būtų neblogai, nes nenoriu, kad mano plaukai ir drabužiai persismelktų cigarečių dūmais. Ir mus išduotų. Deividas sužinotų, kad turiu naują draugę, ir tai jam nepatiktų.

Galim drauge gerti vyną sodelyje, arba, tarkim, vienoje iš kavinukių Brodvėje, pietvakarių Londone, ir kalbėtis bei kvatotis kaip šiandien. Noriu žinoti apie ją viską. Jau dabar ji mane sužavėjo. Vaizduotė tiesiog neapriėia to, ką galėtume su ja drauge nuveikti.

Palieku skardinėles su dažais ir einu užsikaisti pipirmėčių arbatos. Supilu Deivido duotas tabletes į virtuvės kriauklės skylę ir paleidžiu vandenį, kad įsitikinčiau, jog visas jas nuplovė.

Išsinešu arbatą į sodą ir įsitaisau saulėje. Dabar šiek tiek po vidurdienio. Turiu mažumėlę laiko iki kito Deivido skambučio ir noriu pasidžiaugti, kad galiu nieko nedaryti, tik mėgautis šiuo nuostabių pojūčių, galvoti ir planuoti. Žinau, kad Luiza neprasitars Deividui apie mūsų susitikimą. Ji ne tokia. Ir ji supranta, kad mums abiem tai būtų nenaudinga.

Buvo nesunku ją susirasti, ir čia labai padėjo žemėlapis, kurį Deividas parsinešė namo iš darbo ir kuriame jos padedamas aiškiai viską sužymėjo. Aš rodžiau kelią, kai važinėjome po rajoną sekmadienio popietę, aplankėme visas žemėlapyje pažymėtas vietas, matėme vietoj butikų dygstančias parduotuvėles, kuriose visos prekės kainuoja po svarą, užkaltus lentomis pastatų fasadus daugelyje gatvių. Požemines perėjas, kuriomis eiti nedrįsta nė vienas blaivaus proto žmogus, nebent narkomanai ir prekyautojai narkotikais. Mačiau ir pradinę mokyklą ryškiais gelėmis išmargintomis sienomis. Perskaičiau Deivido keverzonę ties ta vieta.

O tada jau buvo paprasta.

Susiduria du nepažįstami žmonės.

Ji nieko neįtarė.

Tada

Deividas laukė prie telefono bent dešimt minučių, kol jie ją surado, užsikabarojusią aukštai į medį prie ežero, linksmi kvatojančią su Robu. Papurtęs slaugytojos Mardžorės veidas pašiurpsta iš siaubo matant, kaip jie nerūpestingai svyruoja ant šakų, ir ji griežtai liepia jiems nultipti, *tuojau pat*. Adelės nė nereikia raginti – jos širdis ima smarkiau plakti vien pagalvojus apie tai, kad tuoj kalbėsis su Deividu, o Robas kažką ironiškai sumurma apie draudimą ir mirtinai užsimušančius pacientus, tada suvaidina, kad slysta stora nelygia žieve ir priverčia Mardžorę klykti, o tai kaip reikiant kertasi su Vestlandsui būdinga ramybe.

Juodu juokiasi iš jos lyg išdykę mokinukai, bet Adelė jau ryžtingai ropščiasi žemyn, nekreipdama dėmesio, kad šakos brozdina nuogą pilvą marškinėliams užsismaukus į viršų.

Ji skuodžia per žolę į namą, nėmaž nelėtindama tempo koridoriuose. Jos veidas įraudęs, akys žiba. Deividas laukia. Nuo tada, kai skambino pastarąjį kartą, regis, praėjo amžinybė.

Centre neleidžiama turėti mobiliųjų telefonų, ryšiai su išoriniu pasauliu yra kontroliuojami, apskritai turbūt čia nelabai prisiskambinsi, bet Deividui pavyksta, jis skambina reguliariai, visada tuo pat metu. Bet šią savaitę jis ir vėl guli lignoninėje dėl rankos. Kai ji įbėga į nedidelį kabinetą ir čiumpa senoviško telefono, pritvirtinto prie sienos ragelį, laikrodį, kurio jis negali nešioti, tabaluoja ant jos riešo lyg stora apyrankė. Laikrodį jai per

didelis, negana to, vyriškas, bet jai nerūpi. Kai nešioja jo laikrodį, jai atrodo, kad Deividas šalia.

– Labas! – šūkteli ji, gaudydama kvapą ir braukdama nuo veido išsitaršiusius plaukus.

– Kur buvai? – klausia. Prastai girdėti, jo balsas skamba tarsi iš labai toli. – Jau nerimavau, kad pabėgai ar dar kas nors nutiko, – jis lyg ir juokauja, bet už jo žodžių justis susirūpinimas. Ji nusijuokia ir jis girdi kitame linijos gale tylų nuostabos pilną kvėptelėjimą. Nuo tada, kai tai nutiko, jis dar negirdėjo juos juokiantis.

– Nekvailiok. Ir kur iš čia pabėgsiu? Aplink vieni viržynai. O juk mes su tavimi žiūrėjome „Amerikos vilkolakį Londone“, atmeni? Per tą beribę dykynę aš tikrai viena niekur neisiu. Ten visko gali tikėtis. Kaip ligoninėje? Ar gydytojai persodins tau odą?

– Taip, žada. Vis tiek jau mažiau skauda. Iš pradžių skausmas buvo žiaurus, bet dabar aprimo. Nesirūpink dėl manęs. Dabar svarbiausia stenkis kuo greičiau pasijusti geriau ir sugrįžti namo. Pasiilgau tavęs. Pradėsime viską iš naujo. Kuo toliau nuo viso to, jei nori.

– Ir susituoksime, – sako ji šypsodamasi. – Ir kuo greičiau, tuo geriau.

Kaip sako Robas, kodėl ji neturėtų jaustis laiminga? Kodėl turėtų jaustis kalta dėl to, kad yra laiminga? *Tu negali susižadėti septyniolikos, sakė jos tėvas. Kai esi septyniolikos, nesupranti, ko nori. Ir jis tau per senas. Koks dvidešimt dvejų metų jaunuolis norės užsikrauti sau ant pečių paauglę?*

Bet tėtis klydo. Ji troško Deivido, kiek save atmena. Jo žydrose akyse tilpo viskas nuo pat tos akimirkos, kai ji pirmą kartą į jas pažvelgė. Jos mama niekada apie tai daug nekalbėjo, tik pareikšdavo, esą jo ūkis *ant bankroto slenksčio per tą jo girtuoklį tėvą, kuris sugebėjo viską prapilti, o dar ir motinos nėra šalia, tad galiausiai jis pats neturės skatiko kišenėje. Jis kilęs iš „blogo raugo“.*

Buvo daugybė būdų netiesiogiai pasakyti *netinkamas mūsų tobulai mergaitei*. Galbūt visa, ką jos motina sakė, buvo tiesa, bet Adelė žino, kad tai neturėjo nieko bendra su tuo, koks iš tikrųjų Deividas. Niekada.

Ji mylėjo jį dar būdama aštuonerių, kai žaisdavo laukuose ir stebėdavo jį dirbant, ir myli jį dabar. Jis ketina tapti gydytoju. Jam nebereikia sukti galvos dėl studentiškų išskolinimų. Jis bus jos vyras, o ji pavaldės viską. Jos tėvų nepritarimas jau nebesvarbus, ir ji neleis sau jaustis kaltai. Jos tėvų nebėra, ir, kaip sako Robas, noras keliauti jiems iš paskos, to nepakeis. Vienintelis kelias – judėti į priekį.

– Regis, jautiesi gerai. Geriau, – jis neslepia nuostabos. Kalba atsargiai, tarsi ligi galo nepatikėtų šiuo akivaizdžiu nuotaikos pakilimu, bet tai nekeista. Kai pastarąjį kartą skambino, ji apskritai sunkiai rinko žodžius. Bet tai buvo prieš dešimt dienų, nuo tada daug kas pasikeitė.

– Aš *tikrai* jaučiuosi geriau. Manau, neklydai. Ši vieta man padės. O, tiesa, – priduria ji, lyg ši mintis tik dabar jai būtų atėjusi į galvą. – Susiradau draugą. Jis vardu Robas. Mano amžiaus. Labai linksmas, nuolat verčia mane juoktis iš čia esančiųjų. Rodos, mes vienas kitam padedam.

Jos žodžiai liejasi per kraštus, bet kitaip ji negali. Be to, šiek tiek nerimauja. Tarytum po to, kas nutiko, draugauti su Robu būtų savotiška Deivido išdavystė. Nesąmonė, nes tai visiškai kas kita. Vien dėl to, kad ji myli Deividą, dar nereiškia, kad jai negali patikti Robas.

– Kada nors būtinai su juo susipažinsi. Manau, ir tau jis patiks.

Adelė

Po šio jo popietinio skambučio jaučiuosi žvaiesnė. Jis pranešė, kad namo grįš vėlai. Matyt, susitiks su dviem labdaros organizacijomis, kurių padedamas galės pagelbėti keliems bendruomenės ligoniams atsitiesti.

Niurnu įvairius „taip“, „žinoma“, atsakydama į jo sunkius, trūkinėjančius sakinius, bet galvoje sukasi mintis, ką pamanyt tie vargo prispausti narkomanai apšnerkštuose daugiaaukščių kvartaluose, kai Deividas – tas vidurinės klasės atstovas, kurio dirbtinį įvaizdį susikurti taip uoliai stengėsi studijuodamas mediciną, dabar yra išsismelkęs į jį taip giliai lyg dėmė tikmedyje, – atvyks pasikalbėti apie jų bėdas. Galiu tik įsivaizduoti juokelius, kuriuos jie laidys jam išėjus. Vis dėlto tai jo asmeninis mazochizmas, o mano planams jis tinka. Aš dabar turiu planų. Ir šis žinojimas maloniai kutena paširdžius.

Akimirką net imu jo gailėtis, bet tada susimąstau, kad galbūt Deividas meluoja. Gal jis eis nusigerti arba su kuo nors susitikti. Būtų ne pirmas kartas, nesvarbu, ar nauja pradžia, ar ne. Jis ir anksčiau turėjo savo paslapčių. Neturiu laiko jo tikrinti. Bent jau ne šiandien. Esu per daug susijaudinusi, pernelyg susitelkusi į kitką.

Sakau jam, kad išsirinkau kelias spalvas miegamajam ir kad tikiuosi, jog jos jam patiks. Jis apsimeta susidomėjęs. Ir dar pranešu, kad išgėriau tabletes, užbėgdama jo klausimams už akių. Jei tik būtų galėjęs, manau, būtų grįžęs namo patikrinti, kaip jas nuryju,

bet dabar jam teks priimti mano melą už tiesą. Jis nori, kad būčiau nuolaidi. Man patiko tos kelios mūsų dienos, kone sklidinios abipusio pasitenkinimo, bet tai truks neilgai. Man niekaip nepavyks išgelbėti mūsų meilės. Bet kol kas mėginu jį įtikinti, kad deramai viskuo pasirūpinsiu. Tiesiog turiu būti drąsi. Man jau yra tai pavykę. Pavyks ir dar kartą.

Baigusi kalbėti, grįžtu į miegamąjį ir storesniais bei ilgesniais dryžiais užtepu dažais miegamojo sieną. Saulė juos išmargina, ir iš kito kambario galo siena, regis, sušvyti visomis miško spalvomis. Margaspalviais lapais, žinoma. Galbūt reikėjo pasirinkti ir šviesiai rusvų bei geltonų spalvų, bet dabar jau per vėlu. Pakaks žalios. Žvelgiu į sieną ir galvoju apie lapus bei medžius, ir jis apie tai galvos. Gal tik apie tai ir galvoja. *Per medį nemato miško.*

Nusiplaunu rankas – nušveičiu erzinančius pridžiūvusius dažų lašus, tada nusileidžiu į rūsį. Kraustytojai, Deivido nurodymu, kelias dėžes nunešė tiesiai ten. Jis nepaklausė manęs, kur jas pastatyti, bet juk jis įsitikinęs, kad man nerūpi. Išties nelabai rūpi. Praeitis yra praeitis. Kam nuolat kasinėti tai, kas jau seniai palaidota? Metų metus nežvilgtelėjau į šias dėžes.

Rūsyje vėsoka, toli nuo langų ir saulės šviesos, mane apšviečia tik viena geltona elektros lemputė, kai apžiūrinėju dėžes, mėgindama surasti reikiamą. Niekam nė motais, kaip atrodo rūšiai. Plikos purvinos, šurkščios sienos tam tikru atžvilgiu daugiau pasako apie namo sielą.

Atsargiai statau kojas, stengdamasi nesukelti dulkių debesies ir apsaugoti drabužius. Dažų dėmė neatrodys įtartina, o štai dulкės gali sukelti klausimų. Deividas žino, kad man nepatinka purvini namai. Nenoriu, kad klausinėtų, iš kur tos dulкės. Nebenoriu jam meluoti daugiau, nei tenka. Aš jį myliu.

Randu tai, ko ieškojau, prie atokiausios drėgnos sienos, kurios nepasiekia blyški šviesa. Stirtą keturių kartoninių dėžučių, labiau sugležusių nei kitos ryškesnės rudos dėžės, kurias čia

sukrovėme – nereikalingos knygos, senos bylos ir panašūs daiktukai, – menančių nežinia kiek metų, suglamžytai, įdubusiais kampais. Pačios dėžės senos, jų kartonas storesnis ir tvirtesnis, bet turinys taip niekada ir nebuvo išpakuotas. Tvirtos dėžės, skirtos slėpti gyvenimų ruožus. Visa tai buvo išgelbėta iš sudegusio namų sparno.

Atsargiai nukeliu vieną ant žemės ir dirsteliu vidun. Turbūt sidabrinės žvakidės. Porcelianiniai indai. Subtili papuošalų dėžutė. Knisuosi toliau. Po kurio laiko randu, ko ieškojau. Užkištą tarp mažmožių, galybės nuotraukų ir albumų bei knygų, išvengusių ugnies, bet vis dar dvokiančių degėsiais. Visi šie daiktai nekvepia dūmais. Dūmai – malonus kvapas. Jie dvelkia kažkuo, kas sunaikinta; pajuodę ir kelia liūdesį. Praskleidžiu palaidas nuotraukas, skrajojantį per rankas, bet vienoje šmėkšteli mano veidas; apskritesnis, švytintis jaunyste. Besišypsantis. Galbūt penkiolikos. Nepažįstamosios veidas. Nekreipiu į ją dėmesio ir ieškau toliau. Ji turi būti kažkur čia. Ją paslėpiau ten, kur, buvau tikra, Deividas neieškos. Tarp šių senienų, kurios, jis gerai žino, yra tik mano vienos.

Randu ją pačiame dugne, po visu šlamštu, nė kiek nenukentėjusią. Sena užrašų knygelė. Profesinės gudrybės, taip sakant. Ji plona – paskutinius jos puslapius prieš daug metų išplėšiau, nes kai kurie dalykai turi likti paslapyje, – bet šiaip ji beveik nepaliesta. Užgniaužiu kvapą, praskleisdama ją, išlikę puslapiai vėsūs ir vos susiraitę nuo daugybės metų gulėjimo tamsoje ir drėgmėje, kiek traškantys, primenantys rudens lapus. Įrašas pirmajame puslapyje padarytas atsargiai – tvarkingas ir pabrauktas. Nurodymai iš kito gyvenimo.

Įgnybiu sau ir kas valandą *kartoju: AŠ NEMIEGU.*

Žiūrint į šiuos žodžius, atrodo, lyg jie būtų užrašyti vos prieš kelias akimirkas, ir aš tiesiog matau mus sėdinčius po medžiu, pučia švelnus vėjelis, raibuliuoja ežeras. Tai taip gyva, regis, čia

ir dabar, o ne tolimas prisiminimas, ir ūmus skausmas perveria paširdžius. Giliai įkvepiu ir jį užgniaužiu.

Sudedu dėžes atgal tokia pat tvarka, kokia radau, ir nusinešu į viršų užrašų knygelę, laikydama ją veikiau kaip kokį trapų senovinį rankraštį, galintį sudilti mano rankose nuo šviesos spindulių, nei kaip pigų bloknotę, atkeliavusį iš Vestlandso prieš daugybę metų. Įkišu ją į savo sportinio krepšio skyrelį, užsegamą užtrauktuku, toliau nuo akių.

Kaip tik to reikia Luizai. Negaliu sulaukti, kada su ja tuo pasidalysiu. Ji yra mano paslaptis, o netrukus taps mudviejų paslaptimi.

Vis dėlto namo jis grįžta ne per vėliausiai, pro duris įžengia penkios minutės po septintos. Virtuvė persismelkusi maisto kvapais – laukiau jo, gamindama gardų tailandietišką karį, ir nedelsdama nusitempiu jį į viršų parodyti miegamojo spalvų.

– Ką manai? – klausiu. – Negaliu apsispręsti tarp „Summer Leaf Green“ kairėje ir „Forest Haze“ dešinėje.

Abu pavadinimai išgalvoti, bet jis to nesužinos. Sukūriau juos akimirksniu. Turbūt perlenkiau lazdą ar tiesiog esu pernelyg susijaudinusi. Net nesu tikra, ar jis mane girdi. Jis ima tyrinėti dažų rėžius, žvilgančius blėstančioje saulės šviesoje. Juose turėtų pamatyti tai, ką mačiau aš.

– Kodėl šios spalvos? – Jo balsas šaltas. Be emocijų. Negyvas. Jis pasigręžia į mane, ir aš visa tai matau jo bejausmėse akyse. Visa, kas skiria mus.

Gerai, galvoju, pasiruošusi atremti artėjantį įsiūtį ar gresiančią tylą, mintyse ieškodama kandžių replikų atsikirsti.

Ir tada prasideda.

Luiza

Deividas jau kabinete, kol dar nespėju užimti savo darbo vietos ir patraukiu kabinti palto, Sju kilsteli antakius ir papurto galvą.

– Kažkas šį rytą išlipo ne ta koja.

Akimirką pamanau, kad ji turi galvoje mane, nes greičiausiai atrodau pavargusi ir suirzusi. Mane vėl pažadino naktiniai košmarai, nuo tada tįsojau lovoje, mąstydamą apie Lizos nėštumą – vis dar negaliu galvoti apie tai, kaip apie Jano kūdikį, – ir apie tai, kad visą mėnesį Adamas bus išvykęs, tad septintą ryto jau buvau po trijų puodelių kavos bei dviejų cigarečių ir bjauriai nusiteikusi. Kažkodėl Lizos nėštumas atgaivino tas siaubingas emocijas, kurias išgyvenau, kai Janas mane paliko, ir jo laimė regisi lyg nauja išdavystė, nors žinau, kad kvaila, bet vis tiek taip jaučiuosi. Bet Sju turėjo galvoje ne mane, o Deividą.

– Jis nė nepasakė „labas rytas“, – toliau kalba ji, pildama man puodelį arbatos. – Iki dabar pat maniau, kad jis labai malonus.

– Visiems pasitaiko blogų dienų. Galbūt jis ne vyturys.

– Tada ko jam čia taip anksti lėkti. Rodos, jis perima tavo, ankstyvos paukštukės, vaidmenį.

Ko gero. Trukteliu pečiais ir nusišypsau, bet mano širdis nerami. Gal Adelė papasakojo jam, kaip gėrė su manimi kavą? Gal jis nustatė man persekiojotos maniakės diagnozę ir dabar ruošiasi atleisti? Kone gūžiuosi nuo kaltės jausmo. Nesvarbu, ar *ji* jam papasakojo, ar ne, aš turėčiau jam tai pranešti. Mano gyvenime ir taip pakanka mėšlo, kad dar slėpčiau jo žmonos paslaptis. Juk aš

jos gerai ir nepažįstu, o jis *yra* mano viršininkas. Ir, tiesą sakant, neturėjau kito pasirinkimo, kaip eiti su ja kavos. Ji mane *pakvietė*. Ką jai turėjau atsakyti? Prisimenu jos veidą, susirūpinusį ir sutrikusį, kai paprašė neužsiminti nė žodeliu apie mūsų susitikimą, ir akimirką sudvejoju. Ji tokia *pažeidžiama*. Bet vis tiek privalau jam pasakyti. *Privalau*. Jis supras. Žinoma, supras.

Prisiviriau košės, turėsiu ją ir iškabinti, kartu nuritinsiu ir akmenį nuo krūtinės, tad, užuot sklaidžiusi Marijos vakar paliktus užrašus, kaip visada tvarkingai surinktus ir atspausdintus, patraukiu prie jo durų ir pasibeldžiu apmirusi iš baimės. Atidarau duris, nelaukdama atsakymo, ir nerūpestingai įeinu. Pasitikinti. Tik taip, ne kitaip.

– Turiu jums kai ką...

– Velnias! – subaubia jis, traukdamas standų folijos dangtelį nuo brangios kavos skardinės – ne įprastos klinikoje verdamos kavos, o atsineštos iš namų. Kai atsigręžia, rudi milteliai pabyra ant kavos spintelės.

– Prakeikimas, ar negalėjote pasibelsti?

Turbūt dar niekada nesu mačiusi tokio pykčiu žaižaruojančio žvilgsnio, užtat dabar matau. Jaučiuosi, lyg gavusi antausį – toks priešiškas ir piktas jo tonas.

– Aš beldžiausi, – sumurmu. – Atleiskite. Tuoj atnešiu skudurėlį.

– Aš pats, – atkerta, traukdamas popierines servetėles iš dėžutės ant stalo. – Nuo drėgno skudurėlio bus tik blogiau.

– Gerai bent, kad ne ant kilimo, – stengiuosi kalbėti nerūpestingai. – Beprasmiška graužtis dėl išbarstytos kavos.

– Ko nors norėjote? – Jis pažvelgia į mane kaip nepažįstamas. Šaltas. Oficialus. Nė krislelio ankstesnio nuoširdaus žavesio ir šilumos. Iš susierzinimo man suspaudžia gerklę. Dabar tikrai jam nieko nepasakosiu apie kavą ir Adelę. Bent jau, kol jis taip nusi-teikęs. Neatmenu, kada pastarąjį kartą buvau supykdyčiusi ką nors

dėl menkniekio. Ar čia toji kita jo pusė? Persmelkia įkyri mintis. Gal todėl Adelė slepia nuo jo savo draugus?

– Norėjau paruošti jums kavos, – sakau, stengdamasi kuo oriau pasitikti puolimą. – Bet matau, kad puikai susitvarkote.

Pasigręžiu ir ryžtingai išeinu, tyliai uždarau duris. Vos susituriu nepratrūkusi, o tai aš moku, ir išsaugau savo darbo vietą, bet kai pagaliau prisėdu, stačiai virpu iš pykčio. Aš nieko blogo nepadariau. Kaip jis drįsta su manimi taip kalbėti? Taip mane gąsdinti?

Kaltė, graužusi mane dėl to, kad gėriau kavą su Adele, kaipmat išgaruoja, vietoj jos tvenkiasi pyktis. Kas iš tikrųjų neduoda ramybės Deividui? Tas kvailas bučinys? Juk daugiau nieko nebuvo, ir sulig kiekviena diena jis veikia primena sapną, nieko bendra neturintį su tikrove. Fantaziją. O su Adele mes vis tiek kada nors būtume susitikusios. Per kalėdinį vakarėlį ar dar kur. Tad kas čia tokio, jeigu jau dabar netyčia su ja susipažinau?

– Sakiau tau, – sako Sju, praeidama pro mano stalą ir statydama seniai mano pamirštą arbatą. – Nesigrauk. Juk žinai, kokie tie vyrai. Širdies gilumoje jie irzlūs kūdikiai.

Ir pasilenkusi prie manęs priduria:

– Ypač gyvenimo išpaikinti snobai.

Nusijuokiu, nors vis dar jaučiuosi įskaudinta jo storžieviškumo.

Susikaupk, Luiza, liepiu sau įjungdama kompiuterį ir pradėdama dieną. Ir imkis darbo. Šiaip ar taip, iš Adelės niekada daugiau neišgirsi nė žinutės, o Deividas yra tik tavo viršininkas.

Hokinsų šeima atvyksta popiet, akivaizdu, kad pacientas, dvidešimt vienu metų Antonis Hokinsas, čia ne savo noru. Jo tėvai, gyvenimo užgrūdinti šeštą dešimtmetį bebaigiantys žmonės, atstovaujantys viduriukui tarp vidurinės klasės ir aukštuomenės, skleidžia debesį aromatų: prabangios veido pudros, odekolono, kvėpalų. Elegantiškai apsirengę; jis vilki kostiumą, ji pasipošusi perlais ir garsių dizainerių palaidine bei sijonu, bet akys

pavargusios. Nuvedu juos į laukiamąjį, primenantį prašmatnaus klubo saloną, ir ji sėdasi į krėslą su sparnuotu atlošu, pritupia ant kraštelio. Jos vyras stovi, rankas susikišęs į kišenes, ir garsiai man dėkoja. Nepaisant pasitikėjimu trykštančio geranoriškumo, jis, kaip ir sūnus, nedega noru čia būti.

Antonis Hokinsas labai liesas, pernelyg liesas, jo veidas nervingai trūkčioja, o akys, sklidinios pirminio pykčio, rodos, tuoj iššoks iš kaktos. Jos nelyginant krutančios vaikiškų žaislų akutės, nuolat lakstančios į šalis ir, regis, negalinčios į nieką susitelkti, bent jau ne į tai, ką mes visi matome. Į mane jis apskritai nežiūri. Net jei nežinočiau, kad jis vartoja heroiną – nereikia būti genijumi, kad tai suprastum, Antonis Hokinsas – gyvas narkomano pavyzdys. Rodos, jis tuoj prapliups, bet matau, kad tai daugiausia baimė. Vis dėlto laikausi nuo jo atstu. Baimė – ne kliūtis smurtui, su pacientu, kurio byla perduota į teismą, visada elgiuosi atsargiau.

– Man to nereikia, – suniurna jis, kai Deividas pakviečia jį į kabinetą. – Po velnių, neturiu jokių problemų.

Antonio Hokinsos tarsena būdinga privačių privilegijuotų mokyklų auklėtiniams.

– Tavo tėvai gali palaukti čia, – sako Deividas švelniai, bet tvirtai. Nė ženklo jo ankstesnės bjaurios nuotaikos, bet į mane jis vis dėlto nežiūri. – Tik valandėlei. Ir tau neskaudės.

Jis nežymiai gūžteli pečiais ir nusišypso Antoniui nuginkluojančia žavia šypsena.

– Jei pasiseks, tau pavyks išvengti kalėjimo.

Tik tada Antonis sužiūra į jį, jo nepatiklios, virpčiojančios narkomano akys žvelgia įtariai, bet lyg kartuvėms pasmerktas žmogus, jis nuseka iš paskos.

Kai durys užsidaro, ponios Hokins pečiai nusileidžia ir visa jos apsimestinė stiprybė akimirksniu išnyksta, tada pasidaro jos gaila. Visa, ką Antonis yra padaręs ar ko nepadaręs, užgula sunkia

kankinančia našta jo tėvus, o juk dar neseniai jis buvo mažas berniukas kaip Adamas. Savo motinai jis ir dabar turbūt mažas berniukas. Paruošiu jiems arbatos – puodeliuose, skirtuose klientams, ne personalui, – ir pasakau, kad daktaras Martinas yra labai gerbiamas specialistas. Nebandau jų tikinti, kad jis padės jų sūnui – mes negalime svaidytis pažadais, – tiesiog panorau jiems ką nors pasakyti, ir moteris pažvelgia dėkingumo kupinomis akimis, lyg glaustų mano žodžius prie krūtinės, kad nusiramintų.

Ta pasaulyje tvyranti nežinomybė verčia mane galvoti apie Adamą. Staiga, apimta motiniškos paranojos, sunerimusi, kad galbūt jam iškilo sunkumų mokykloje ar popamokinėje grupėje ir kad man niekas negali prisiskambinti dėl nuolat užimtos klinikos linijos, imu raustis rankinėje ir tikrinti mobilųjį, betgi ne, jokių praleistų skambučių – viskas, žinoma, gerai, kaip visada, – bet pamatau žinutę. Iš Adelės. Velniava. Ir kodėl aš jam nepapasakojau?

Jeigu jūs ryt nedirbate, gal norėtumėte ką nors nuveikti? Pamaniau, gal nueitume į sporto klubą? Ten yra sauna ir baseinas, puikiai atpalaiduoja. Galiu jums parūpinti leidimą dienai. Būkite tokia miela, palaikykite man draugiją! A x

Stebeiliju į žinutę. Velniava. Ir ką, po galais, man daryti? Nesitikėjau, kad ji kada nors su manimi susisieks. Pirštais braukau telefono mygtukus. Gal verčiau nekreipti dėmesio ir neatsakyti. Ko gero, *turėčiau* nekreipti dėmesio. Bet būtų nemandagu, ir tada nesmagiai jausčiausi prieš juos *abu*. Velnias, velnias, velnias. Jau ketinu rašyti žinutę Sofi ir klausti jos patarimo, bet susituriu. Žinau, ką ji pasakys, ir jeigu jai papasakosiu, kad susidraugavau su Adele, *nebegalėsiu trauktis*, jai knietės žinoti, kas bus toliau. O aš nenoriu, kad ji smagintųsi mano gyvenimu.

Dar kartą perskaitau žinutę. Turėčiau atsakyti. Turėčiau parašyti „taip“. Juk istorija su Devidu buvo tik vienas dviejų išgėrusių žmonių nuklydimas, jis jau praeityje ir daugiau nepasikartos. Viena paika klaida, mūsų abiejų. Galbūt Adelė galėtų tapti nauja mano drauge. Jaučiu, kad jai manęs *reikia*. Ji aiškiai vieniša. Vakar tas vienišumas iš jos sklisterio sklido. Ir ji ne vienintelė tokia, nors man ir nemalonu tai pripažinti. Aš taip pat vieniša – ir išsigandusi, kad *taip bus* artimiausioje ateityje. Visos savaitės tarsi viena.

Mudvi su Adele abi vienišos, kad ir kokia ji žavi ir charizmatiška, Dievas žino, kokia jų santuoka, jeigu jis išeina iš namų, pasigeria ir bučiuojasi su kitomis moterimis. Jis *sakė*, kad to įprastai nedaro, bet jie visi taip sako, argi ne? O ką jis daugiau *galėjo* sakyti? Mes turime kartu dirbti, o tada nė vienas to nė neįtarėme. Na taip, kitą dieną jis buvo mielas, bet šiandien elgėsi siaubingai. Gal jis stengėsi būti malonus, kad neprasitarčiau nė žodeliu apie viską daktarui Saiksui? Jei taip, turėčiau palaikyti Adelės pusę. Žinau, ką reiškia gyventi su apgaulinjančiu vyru. Gerai prisimenu, kaip toji netikėta žinia mane palaužė, ir man bjauru, kad dabar esu ta, kuri gali sukelti skausmą.

Galbūt aš jos gerai nepažįstu, bet Adelė miela. Man ji patinka. Juk daug smagiau, kai kažkas tau rašo, siūlydamas ką nors drauge nuveikti, nei negauti jokio pasiūlymo. Reikėtų su ja susitikti. Būtų mandagu. Ir jeigu mudvi sutarsime, vėliau Devidui papasakosiu. Pasakysiu, kad ketinau jam prisipažinti, kai kitąryt susitikome, bet jis buvo toks įdirgęs, jog nesiryžau. Neblogas sprendimas. Iškart geriau pasijuntu.

Tik viena abejonė neduoda ramybės. Kodėl ji negalėjo pasiūlyti nueiti kur nors papietauti ir išgerti taurę vyno? Mintis apie sporto klubą verčia mane gūžtis. Šimtas metų nedarau jokios mankštos, na, nebent šokinėju aplink Adamą, o jam dabar šešeri, tad ir to lakstymo mažiau. Adelė, žinoma, puikios formos. Greta

jos turėčiau tik slėptis iš gėdos. Nė nežinau, ar turiu deramą sportinę aprangą. Šiaip ar taip, ji jau man netiktų.

Svarstau, kokį čia man pasiteisinimą sukurpti ir išsisukti, bet tada save sustabdu. Prisimenu, kaip tą savaitgalį, kai Adamas buvo išvykęs, po kelių taurių vyno pasižadėjau numesti svorio. Pajvairinti sau gyvenimą. Rašau žinutę, kol nespėjau apsigalvoti.

Žinoma, bet esu niekam tikusios formos, tad prašom iš manęs nesijuokti!

Pasijuntu visiškai savimi patenkinta. Vargšiukas Deividas. Bet juk nedarau nieko bloga. Atsakymas grįžta akimirksniu.

Puiku! Parašykite man savo adresą ir aš jūsų užsuksiu. Apie vidurdienį!

Vien įsivaizdavus žaviąją Adelę savo bute, man lyg replėmis suspaudžia skrandį, smarkiau, nei pagalvojus apie sporto klubą.

O gal susitinkame ten? Atsakau.

Nekvailiokit! Aš būsiu ratuota.

Neturėdama kitos išeities, be entuziazmo parašau savo adresą ir mintyse užsiprogramuoju šį vakarą sutvarkyti ir išsiurbti butą. Kvaila, žinoma. Esu vieniša motina, įsikūrusi Londone, – Adelė turėtų suprasti, kad negyvenu rūmuose, – bet vis tiek žinau, kad man bus gėda. Galbūt ne taip gėda kaip sporto salėje, bet, pala, tai bus puikus būdas išsiaiškinti, ko verta ši nauja draugystė, ir pagaliau užbaigti šią *neegzistuojančią* mano ir Deivido istoriją. Viena diena. Viskas bus gerai, sakau sau. Kas baisaus gali nutikti?